

Передплата

«РУСЛАНА» вноситься:
в Австрії:

за цілий рік . . . 20 кор.
в рік . . . 10 кор.
на чверть року . . . 5 кор.
за місяць . . . 170 пер.

За границею:

цілий рік . . . 16 рублів
або 36 франків
на шість місяців . . . 8 рублів
або 18 франків

Поодинокі числа по 10 сот.

РУСЛАНА

«Вареш ми очі і душу ми виреш: а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові що дня
крім неділі і руских свят
о 5½ год. пополудня.

Редакція, адміністрація і
експедиція «Руслана» під
ч. I. пл. Дембровського (Хорун-
щина). Експедиція місцева
в Агенції Соколовського в
пасажі Гавемана.

Рукописи звертає єдише
на попереднє застереженє. —
Редакції неопечатані
вільні від порта. — Оголо-
шеня завичайні приймають-
ся по ціні 20 с. від стріч-
ки, а в «Надслани» 40 с.
від стрічки. Подяки і при-
ватні донесеня по 30 сот.
від стрічки.

„Поклонъ Сѣверу!“

(+) Коли в 1897 р. виїздила у Відень після виборів до державної ради руска депутація з жалобою до монарха, на пероні головного двірця був між супровідниками головний стовп москвофільства О. А. Мончаловский, і в своїй промові до відізнаних кинув знаменний оклик: «Послѣдній поклонъ Западу!» Вислід сеї поїздки всім ще в живій пам'яті, тимто не потребуємо сего пригадувати. Але не буде лишнім нагадати, що деякі рускі політики взяли собі до серця оклик кинений О. А. Мончаловским і почали величати ся тим, що тепер уже Русини не хочуть бути смиренними Тирольцями Сходу — getreue Ruthenen, а вважають себе Русскими а одинокую дорогу до спасення бачать в православію і в об'єдненню з «великим руским народом», інші знов бачили спасенє Руси в найкрайнішій радикалізмі сумежнім з анархізмом, проповідуваним нині Михайлом Лозиньским. Extrema se tangunt і в тім сходили ся ті дві крайні струї, що намагають ся відвернути від реальної праці і реальної політики для руского народу поселеного в австрійській державі в межах сеї держави, а глядять спасеня для руского народу від якогось месії, котрий все готове подасть єму без трудів, без перепон, без праці і клопотів. Видно, що при всіх крайних розгонах і розмахах не можуть політичні ескуляни наші здобути ся на те, щоби приучувати руский варід до самостійної, власної праці над собою, щоби власними силами двигати ся, а все ще переняті духом тих політиків, що то голосили: «Die Ruthenen brauchen Nichts zu tun, die Regierung wird schon selbst für uns sorgen!»

Одначе від яких десяти літ помічаємо в польскім дньовикарстві і в польскій суспільности (на се також чимало вплинули польско-російські відносини), що підхоплює ся кожду дрібницю, кожду дурницю, кожду політичну похибку, щоби дзвонити на гвалт на гайдамаччину, на українство, як щось крайно радикального і страшно небезпечного для суспільного ладу в краю і в державі, а тимчасом величає ся політичний розум, велике уміркованє і консерватизм москвофілів, так що в освітленю польского дньовикарства і польских провідних політиків они виходять начеб певна і безпечна підпора суспільного ладу в краю і в державі, одним словом зовсім «благонадежними». Нема що казати, що наші москво-

філи уміють з византийскою переротністю і хитростю пристворювати ся такими благонадежними консерватистами, алеж лучає ся їм часто, що мимохіть в одушевленю вихопить ся їм щирє слово, котре виявить їх задушєвнї гадки, бажаня і змаганя, відкривє їх душу.

В такім одушевленю О. А. Мончаловский кликнув в 1897 р. до відізнаючої у Відень рускої депутації: «Послѣдній поклонъ Западу!» — значить Австрії, хоч вже Денис Зубрицкий в 1854 р. яко «атаманъ Погодиной колоніи» виразно зазначив був почуваня і змаганя москвофілів, а Наумович в 1866 р. те саме проголосив і Гнилицкою справою відкрив рубець заніси на «обіцяну землю» з повною недвозначністю.

Подібну щирю сповідь «ложили ті виславлювані Dziennik-ом Polsk-им, Gazet-ою Nar. і иншими дньовиками та політиками польскими «консерватистами» москвофіли в п'ятницю д. 7. грудня с. р. в ч. 257 «Галичанина» в статі «По шесть-надесятилѣтнихъ оргіяхъ», котрої основу ми вже подали в одному з попередних чисел. Се нібито «письмо зъ провинції», одначе написанє в дуже близькїм сусідстві ц. к. Намісництва, кидає громи на українство, на народну мову руску, на фонетику і т. д. і по таким чорнім розмальованю положеня руского народу в Галичині застановляє ся над тим, «що слѣдуєть дѣлати тепер рускому народу» після ухваленя некорисної для Русинів виборчої реформи. Думаєте, що заохочує до реальної праці над народом, до зєднаня всіх, що почувають себе Русинами, щоби скілько лише можна відвернути шкоди сеї реформи від Русинів? Ні! Сей Д. В. Янкъ радить вислати депутацію — не до Відня, бож вже Русини в 1897 р. віддали «послѣдній поклонъ Западу» себ то австрійскому монарху, але до Берліна і до Петербурга, отже радить тепер віддати «Поклонъ Сѣверу», звіттам сподіває ся месії для руского народу. Нема що казати, бодай щиро і отверто і тому можемо всім політикам польским з Dziennik-а і Gazety Nar. і їх прихильникам погратулювати, що таких виплекали нам «консерватистів!»

Консолідаційна ластівна.

Передвиборча ситуація вияснює ся о стілько, що тепер вже видко добре, що она є неясною, скривленою і хи-

бною. «Діло» в програмовій немов то статі «Одинокий шлях» аргументує в короткості ось як: «Ні одно з руских сторонництв не може сказати, щоби воно розпоряджало в цілости яким-небудь виборчим округом, тож мусять поладнати між собою взаїмні відносини — так, як певним є, що ані оден соціаліст або радикал, ані один опозиційний москвофіл не вийде без підмоги, а бодай без згоди націонал-демократів а знов не оден націонал-демократ провалить ся без підмоги а бодай без згоди москвофілів (!) радикалів (!) чи соціалістів (!) Порозуміне на час виборчої акції річ отже не лише пожадана, але конечна.

„Консолідація в оден спільний комітет — каже дальше «Діло» — річ виключена і про неї нема дискусії. Порозуміне мусить наступити в иншій, властивійшій формі; не на означених і темних, а в результаті фарисейских основах консолідації, але в ясных, здекларованих та на відносинах фактичної сили опертих формах компромісу.

«Міжпартійний компроміс — отсе одинока здорова форма міжпартійних відносин у виборчій кампанії і она повинна знайти загальне приміненє. Не вяжучи ні одній із партій рук, не обмежуючи свободи єї рухів, не нарушуючи єї принципів, карности та організації і не вводячи взаїмного недовіря та фарисейства у виборче співділанє, компроміс уможливає порозуміне хочби на всіх точках борби, на основі ясных і конкретних взаїмних умов, які своєю конкретністю виключають усяке фарисейство, та на основі одиноко справедливого і усіх вдоволяючого критерія — фактичних місцевих відносин сили. На засаді «do ut des» можуть зійти ся і найбільш розбіжні партії, не жертвуючи нічого із власного ідейного «я». Річ ціла лише в тім, аби компроміс був чесно додержуваний.»

Не ціла річ в тім — заявимо — бо і в тім лежить велика вага, що припускаючи кацапів до консолідації, названої сим разом компромісом, — ставляє ся їх на рівні з другими народними партіями і тим способом дає ся їм право до репрезентації народних мас і афішованя ся яко частина „галіцко-русских“. В рівній мірі, як зростє значіне москвофілів — зменшає ся престиж нашої національної ідеї, а се для нас страта більша — чим може нам взагалі надолужити віденьський парламент, а не то один кепський (кацапский, або радикальний) мандат більше.

Маючи завсігди на тямці сю засадничу квестию, можемо приглянути ся тепер иншим. Не будемо запускати ся в жадні непевні, теоретичні висновки, а придержуймо ся тільки фактів. В тім самім посліднім „Ділі“ п. з. „Передвиборча організація“ подана допись з Жидачева про збори мужів довіря жидачівського судового округа, скликані о. Корнилом Сеником з Бережниць королівської, звісним „маститим“ кацапом, а яким проводив о. Яків Вергановский з Київця — також кацап. Збори заакцентували в своїх резолюциях аж тричі свою акцію без ріжниць партий і на доказ солідарности вибрали одиa виборчий комітет для жидачівського судового округа.

І те саме „Діло“, що в горі писало про неможливість одного спільного комітету, подає сю звістку з Жидачева розстріленими буквами і зазначає, що „учасники розіхали ся з одушевленем (!) домів. Очевидно, що з того „спільного комітету“ вийде на першім місци кацапский кандидат, а коли відтак еще остане ся 25% і для народного кандидата, то чиж є тут чим одушевляти ся? А в наслідок заповіджених „Ділом“ компромісів готово всюда прийти до подібного вислїду, так що побіч своїх кільканайцяти послів, дістанемо цілий десяток кацапских мандатів. Чиж се для нас успіх, чи се буде поступ нашої національної справи!

Нї, і сто разів нї! Якраз тепер ми повинні злучити свої сили, щоби зіоловати москвофільську пошесть, здавити єї і викинути поза обсяг народного житя, — а тоді завитають і для нас — як на Буковині — часи народного розвою, що навіть і жандарми — як др. Охримович підніс — будуть співати „Не пора!“

Вісти з Росії.

У вступній статі означує петербурське „Слово“ ось як найблизні задачі Росії: Побільшене боевої готовости армії і удержанє загального мира. Европі є потрібна Росія для удержаня політичної рівноваги. Звідси впливає змаганє до порозуміня з Росією, однак під тим зглядом належить заховати супокій, здержаність і розвагу задля удержаня рівноваги. Інтереси Росії є найбільше згідні з інтересами Англії і Франції. Росія повинна іти рука в руку з тими народами у тім всім, що може причинити ся до удержаня мира, заховуючи рівночасно приятельські відносини торговельні і з иншими державами. Однаково Росія не повинна зрікати ся впливу на судьбу племінних славянських народів. Цілком безінтересовна опіка над ними — се наша історична місія на Сходї, наша роля, наша задача доброго сусїда. Приверненє нарушеної відвічної приязни з Хінами і установленє нормальних відносин з Япанією, опертих на взаїмнім поважаню. Япанія не може не розуміти, що побила не Росію, тільки давний російский устрій. З Япанією мусимо увійти на дорогу зовсім щирих, приязних, безпосередних взаїмних зносин; тоді не буде сумніву, що порозуміємо ся скоро. Зближенє народів, в удержаня ціли мира, є найблизшою

задачію, яку Росія повинна передовсім сповнити. Она повинна зміцнити ся внутрі і відновити зруйновані сили.

Однак як російське правительство понимає свою „опіку“ над Славянами, доказує хотьби проєкт реформи російського шкільництва, який міністер просьвіти піддав розглядюви ради міністрів.

Найбільшу вагу в проєкті покладено на то, аби просьвіту зробити загально доступною і обовязковою. Земствам, міским і сільским громадам, а також ріжним товариствам надає проєкт право засновувати не лише низші школи, але також школи висшого типу. Надаючи право приватним особам засновувати школи й управляти ними, міністерство лишає собі однак право видаваня наукових плянів і загалом право найвисшого догляду над усіма школами. Плату учителям і справу забезпеченя їх на старість уряд бере на себе. Для забезпеченя контингенту учителів та учительок має бути збільшене число програмових педагогічних курсів при дівочих гімназиях, прогімназиях та міских школах, а також мають бути засновані нові учительські семінарії переважно жіночі. Доглядаючи за вихованем і наукою по всіх школах, міністерство буде держати ся того, аби лише ті громадські і приватні школи давали права, в яких будуть виконувані шкільні приписи згідно з вимогами державного закона. В громадських і приватних школах для учеників „инородців“ („инородцями“ називають ся в офіціальній російській термінології мешканці держави неросійської народности) може бути викладовою мовою їх рідна мова — від умовою, що в низших школах будуть учити російської мови та історії і географії Росії, а в середних також історії російської літератури по російськи. Однак ученики, що скінчать таку „инородческую“ школу, будуть мати ті права, які дає скінченє школи, тільки тоді, коли здадуть перед спеціальною іспитовою комісією іспит після програми державної школи, і то з усіх предметів по російськи. Також учителі і учительки „инородческих“ шкіл не будуть мати ніяких прав, які прислугують учителям російських шкіл. — В першій сесії думи на підставі того проєкту прийшли би під наради: справа заведеня загальної низшої осьвіти, справа зміни законів про учительські семінарії і інститути, проєкти статутів університету і инших висших шкіл, справа про креованє 14 посад інспекторів для „инородческих“ шкіл і справа зміни постанов про шкільні підручники на „инородческих“ мовах. В сім проєкті реформи шкільництва треба звернути увагу на становище правительства до шкіл з неросійською викладовою мовою. Такі школи можна буде вправді закладати, але їх іstownанє страшно утрудненє через те, що ученики таких шкіл будуть мусіли здавати іспити по російськи і що учителі таких шкіл не будуть мати ніяких прав. Так то російське міністерство просьвіти все ще стоїть на тім, що російська мова в школі має бути упривілейована, а инші лиш толєровані.

Одною великою правдою у начеркненій петербурским „Словом“ програми

є се, що Росії потрібна необхідно радикальна репарация сил на всіх полях горожанського житя. Іменно що до економічного положеня подає одна з агенцій повний зміст тайної записки російського міністра фінансів Коковцева, де читаємо:

Положенє державного скарбу таке, що тільки при найбільшій осторожности й ошадности в видатках можна замкнути рік без великого дефіциту, а тимчасом богато ресортів звертає ся до министерства фінансів з жаданями щораз инних, і то дуже великих кредитів, а також хотять они відновити всі кредити, вичекнені в рр. 1904—1906 з причини видатків на війну. Ті жаданя, очевидно, годі заспокоїти. Величезні видатки на війну обтяжують державний бюджет річною сумою 95 мільонів рублів процентів від позичок, зтягнених на війну. Рівночасно наслідком війни й революції суспільне господарство потерпіло великі страти. Найбільше загрожує державним фінансам революційний рух і коли би він ще довго погривав, то правительство готово не мати покритя на найконечнійші видатки. Торічний бюджет замкнено дефіцитом 481 мільонів рублів, а тепер наслідком аграрних розрухів і голоду в багатьох губерніях ріжниця між доходами й видатками буде ще більша. Крім того уложене бюджету на 1907 р. тим труднійше, що в тім році кінчить ся побиранє індемнізаційної оплати, яке приносило 35—45 мільонів рублів. Треба також взяти на увагу, що Росія мусить зреформувати армію, головнож скріпити свою силу на Далекім Сходї й відбудувати флоту. З другого боку послідну позичку удало ся зтягнути лише з великою бідою і під важкими умовами. При тім она не вистала навіть на покритє торічного дефіциту й ліквідацію коштів війни. Зтягненє нової позички в 1906/7 році зовсім неможливе так задля особливого положеня сьвітового грошевого торгу, як також задля неясного внутрішнього положеня в Росії. Значить, бюджет на 1907 р. можна би ратувати тільки новими податками і редукцією кредитів у всіх ресортах. Але нові податки серед теперішних обставин не дали би ніяких доходів, отже треба зредукувати кредити поодиноких ресортів.

Просимо відновити передплату.

НОВИНКИ.

— Календар. Вівторок: руско-кат. Стефана, Іриварха; римо-кат. Дамазия. — В середу: руско-кат. Парамона, Фил.; римо-кат. Александра.

— З Самбора допосять нам: Дня 8. с. м. відбули ся в комнатах „Рускої Бесїди“ збори скликані провізоричним комітетом в справі заснованя рускої гімназії в Самборі. Повіти самбірського підгіря старались вже два рази о заснованє в Самборі рускої гімназії, однак їх змаганя не вичались успіхом. Послїдній раз в р. 1905/6 завязав ся був комітет, що мав вести сю справу, однак через перенесеня членів комітету робота устала, котру тепер поновно піднято. Збори були численні, понад 60 осіб, представителів повітів самбірського, старосамбірського, турчанського і рудецкого. Зборам проводив о. Літинський, парох з Чукви, а справу реферував др. Стахура.

В середу: «Бакарат», штука в 3 д. Г. Бернштайна.

Телеграми

з дня 10. грудня 1906.

Прага. В тутешніх посольських кругах зачувати, що чеський сойм збере ся сейчас полат. Різді на коротку сесию, аби ухвалити бюджетову провизорню.

Тифліс. Поліція викрила в доокрестних горах великі склади муніції і бомб.

Шангай. На межі провінцій Кіянсі і Гунан вибухло заворушене населення, викликане тайними товариствами. Чужиною утікли з загрожених околиць.

Wojnirodzicza dzewicza

а історичні висновки д-ра Шурата.

(В інтересі історичної правди).

Написав

Богдан Барвіньский.

Дальше).

Про Длугоша знає др. Шурат всего на всего, що его батьком був учасником Грунвальдської битви (ст. 21.), а про автора Літописи Биховця пише тамже так: «Невстановлений автор литовської літописи, що був ще сучасником польського короля Александра, повинен заслуговувати на віру не менше ніж Длугош. Оба вони могли користуватися ще свіжими традиціями, що н. пр. і в литовській літописі стверджується незвичайною плястикою в представленою подробиць Грунвальдської битви». Бачимо з сього, що Длугош і автор Літописи Биховця виходять удра Шурата не менше, ні більше як сучасники, вправді не Грунвальдської битви, але що до часу, в якому жили. Переконаймося одначе, звідки зачерпнув др. Шурат відомості, що автор Літописи Биховця жив ще в часі пановання короля Александра (отже в самому початку XVI ст.), з чого виходилоб, що тоді Літопись Биховця була вже готова. На диво др. Шурат знов зачерпнув сеї відомості з шкільного підручника, з Хрестоматії Огоновського. Але й сам Огоновский (ст. 300) пише лише, що автор Літописи Биховця жив мабути за пановання Александра і Жигмонта I (се повторено й в его «Історія літератури рускої» I, Львів 1887. стор. 195). З сего факту, що др. Шурат покликуюсь на Огоновського, вношу зовсім певно, що ціла література Литовско-руских Літописей, а головню праця Тихомірова: «О составі западно-русских, такъ называемыхъ литовскихъ лѣтописей» (Журналъ Министерства Народнаго Просвѣщенія 1901, кн. III, і V.) є дя д-ра Шурата terra incognita. Тихоміров дав ту першу пробу критичного розбору Літописи Биховця (на ст. 27—36 книжки III. Ж. М. Н. Пр. і на ст. 70—78 кн. V.). Але вже й перед Тихоміровим преф. Антонович в праці «Очеркъ исторія великаго княжества Литовскаго» (Монографія I, Київ 1885) пише про Літопись Биховця, а іменно (ст. 14—15), що она «представляеть сводъ, составлений очень поздною второй половиной XVI столѣтія», та що «Составатель этой лѣтописи собралъ множество легендъ, сложившихся въ качествѣ мѣстныхъ и родовыхъ преданій многихъ областей и фамилій литовскихъ», одначе «искаженныхъ вымыслами». Та видно і ся знаменита праця преф. Антоновича незвієна д-рови Шуратови. Також Тихоміров в своїй студії (III, ст. 28.) відносить, що Літопись Биховця powstała не скорше другої половини XVI ст., деє перед Хронікою Стрийковського, виданою 1581 р. На иншій місци (V, ст. 70) подає Тихоміров характеристику Літописи Биховця за останні часи Витовта (се є від 1410 р.): «Въ ней (се є в Літ. Бих.) нельзя не замѣтити многихъ извѣстій, взятыхъ изъ народныхъ преданій и не отличающихся исторической достовѣрностью; иногда проявляются желаніе возвысити литовцевъ сравнительно съ поляками». Ту тенденційність Літописи Биховця стверджує Тихоміров якраз в описі Грунвальдської битви (V, ст. 71): «Извѣстіе о битвѣ подъ Дубровной, можетъ быть, составляло отдѣльное сказаніе,

какъ это видно по формѣ изложенія. Сказаніе составлено, очевидно, литовцемъ; вездѣ говорится только о литовцахъ; имъ приписывается вся побѣда надъ нѣмцами, о полякахъ съ негодованіемъ говорится, что нѣкоторыя польскія войска совсѣмъ не помагали литовцамъ, а только смотрѣли на битву». Колиж др. Шурат, цитуючи в своїй студії з Літ. Биховця, яко Литовці побили Хрестоносців лише при помочи королівського «коморного гуфа», а инші Поляки лиш на се «гляділи», вріть в сі слова, (а так оно є, бо др. Шурат цитує се без застережень) то я ему скажу на се що хіба він не знає зовсім історію Грунвальдської битви, дарма, що писав студію про Грунвальдську пісню. Колиб д-рови Шуратови були знані висше згадані праці, які означують час повстанія Літописи Биховця, відносять єї некритичність, а головню тенденційність, що більше, якраз в устуві про Грунвальдську битву, який дя д-ра Шурата становить підвалину его історичних висновків, не був би може навіть і в своїй некритичности посунув ся до сего, щоб автора, який почав писати свою історію о початках 2-гої половини XV ст. (1455 р.), се є Длугоша, «конфронтувати» з автором, якого Литовськ готова була доперва в 2-ій половині XVI ст. (перед 1581 р.). (Дальше буде).

НАРОДНА ГОСТИННИЦЯ.

Готель, реставрація і каварня — ріг ул. Свєтускої і Косцюшка у Львові.

Приїхали дня 8. і 9. грудня: Др. К. Мирославич з женою зі Сколи, др. О. Савицкий Тернополь, О. Бучацкий і А. Шибель з Чорткова, В. Крисько з Відня, Е. Шолгина з Скалата, В. Дидинский з Заліччя, др. А. Чайковский з Бережан, М. Галінський і Олена Завірска з Станиславова, о. А. Венгринович з Смольни, К. Шимкович з Бережан, др. Д. Левицкий з Добрачина, Я. Козловский з Белза, О. Коцап з Хшєвич, С. Новак з Кракова, Е. Луганський з Вашковець, Гельбер з Бірки, Н. Клосевиц з родинною, К. Лєшицак з Теремовлі, о. В. Модчко з Сервір, о. Я. Лучаковский з Орави з донькою, А. Тимяків зі Зборова, Е. Лужецкий з Лежайска.

— Скарбник львівського «Сокола» має на предж білети до фризера по низьких цінах Провізія з білетів призначена на дохід «Сокола».

Colosseum

в пасажи Германів при ул. Соляній у Львові.

Нова сензацийна програма.

від 15. до 30. падолиста 1906.

Щоденно о год. 8. вечер представлєне. В неділі і свята 2 представлєня о 4. год. пол. і о 8. год. вечером. Що пятниці High Life представлєне. Білети вчаснійше можна набути в конторі Пльона при ул. Кароля Людвика ч. 5.

Твори А. Лопатинського:

- До Бразилії др. 4 д. (вечерпане).
- Свєкруха ком. 3 д. (вечерпане).
- Беата і Галшка др. 5 д. 1 К.
- Конкурс на мужа ком. 5 д. 90 с.
- Із ко Пашак, (IV. запозідь) др. 5 д. 1 К.
- Параця ком. 3 д. 2 К.
- Перший Горальник, др. 3 д.
- Яблочинар ком. 1 д. 40 с.
- Соль терно оповіданє 30 сот.

Переклади:

- Уриель Аноста Гуцькова драг. 5 д. 2 К.
 - Laboretus Бернесона др. 3 д. 1 К.
- Дістати можна у Львові, в книгарні Тов-а ім. Шевченка (ул. Театральна 1.) і в Ставропільській (ул. Руска 3).

Рух залізничних поїздів

важний від 1. мая 1906 після середно-європейского часу.

Де Львова на дворець головний приходять:

З Іцкан	12-20*, 6-10, 1-40 5-45, 9-05*
" Кракова	2-31*, 5-50*, 8-45, 1-30, 5-25, 8-40 9-30*
" Підволичск	7-20, 11-45, 2-20, 5-50, 10-30*
" Лавочного	7-29, 11-50, 10-50*
" Рави рускої	7-50, 4-50
" Станиславова	8-05
" Самбора	8-15, 1-50, 9-20*
" Яворова	8-18, 4-37
" Коломиї	10-05
" Ряшева	10-35

На Підзамче.

" Підволичск	7-05, 11-30, 2-08, 5-35, 10-16*
--------------	---------------------------------

Зі Львова з головного двірця відгодять:

До Кракова	12-45*, 1-*, 2-45, 6-35*, 8-25 10-05*
" Іцкан	2-51*, 6-15, 9-20, 2-40, 10-40*
" Підволичск	6-20, 10-55, 2-21, 6-15*, 9-50*
" Яворова	6-55, 6-*
" Лавочного	7-30, 2-30 6-25*
" Самбора	8-55, 4-15, 10-51
" Станиславова	9-10*
" Белзця	10-45
" Ряшева	4-05
" Коломиї	3-30
" Рави рускої	7-25*, 11-35*
" Стрпа	11-10*

З Підзамче:

" Підволичск	6-32, 11-07, 2-32, 6-27*, 10-02*.
--------------	-----------------------------------

Примітка. Поїзди поспішні друковані є черенками товстими; поїзди нічні є назначені звязкою. Пору нічна числить ся від 6. год. вечір до 5. год. 59 минут рано.

Звичайні білети їзди як також білети великого иншого рода, ілюстровані провідники розклади їзди ітд. можна набувати через щіщлий день в міским бюрі ц. к. державних залізниць, пасаж Гавмана ч. 9.

Ц. к. упр. гал. акц.

Банк Гіпотечний

Відділ депозитовий

приймає вклади і виплачує завдатки на рахунок біжучий, приймає до переховання папери вартісні і дає на них завдатки.

Крім того вправляжено подібно як в інституціях заграничних т. зв.

Депозити сховкові (Safe Deposits)

За оплатою 50 до 70 корон річно, депозитар дістає в сталєній касі панцирній сховок до виключного ужитку і від власним ключем де безпечно і дискретно переховувати може своє майно або важкі документи.

Під тим зглядом поробив Банк гіпотечний як надійодійши зарядженя. Пришеє дотячу того рода депозитів одержати можна безплатно у відділі депозитовим.

Рухові вправи в львівским Соколї.

Члєни: Понєділок, среда, пятниця від 7—8. Члєниці: Второк, четвер, субота від 4—5. Хлопчики: Понєділок, среда, пятниця від 5—6.

Місячна оплата одна корона.

Приходьте і вправляйте!

СОКОЛ Жутки і паперці

можна набувати в „Сокольским Базарі“ у Львові і у всіх торговлях вкраю.